

Rom 2, 2

2: Vi vet at Guds dom, i samsvar med sannheten, er over dem som gjør slikt.

Vi vet. Dvs. at alle har vi kjennskap til dette forholdet, selv om vi p. g. a. egenkjærligheten ikke anvender det rett, når det gjelder oss selv. Men vi vet at Guds dom er rettferdig når den rammer dem som gjør slikt. I grunnteksten står det egentlig "at Guds dom er overensstemmende med sannheten". Det ordet som er oversatt med sannhet er rikt og går dypt. Med referanse til det som kommer etterpå, har det her uten tvil denne betydningen: Guds dom er alltid overensstemmende med det sanne forhold om ethvert menneske - hensyn tatt til hvert menneskes individuelle situasjon (v. 12). Guds øyne følger hvert enkelt menneske, og prøver deres ulike indre forhold, deres sinn og sjels sanne tilstand. Ut fra dette veies gjerningene innfor Gud. Her har apostelen rettet søkelyset på denne falskheten, at menneskene innbiller seg at de likesom kan bedra Gud. Jødene trøstet seg til at de hadde Guds løfter til Abraham og Moses, samtidig som de hele tiden brøt de vilkårene Gud hadde satt som betingelser for at løftene skulle oppfylles. Men så trøstet de seg med at de var jo Abrahams barn, paktens folk, de hadde loven og den skjønne gudstjenesten. At de ikke holdt loven, at de brøt pakten, at deres gudstjeneste bare var et hykleri, det lot de som om de ikke forstod. At det er dette falske uvesenet apostelen sikter til, det ser vi av v. 25-29, hvor han taler rett ut om det.

På nøyaktig samme måte er det også den store massen av navnekristne idag bedrar seg selv. De er døpt til Kristus, er undervist i Guds ord, går jevnlig til kirke og nattverd, gjør endel synlige gode gjerninger, tar avstand fra endel grove synder, osv. Men daglig, ja mange ganger om dagen, trosser de Gud i de helligste bud og forskrifter han har gitt oss. De fortsetter å dyrke sine avguder. Uten noen omvendelse og gjenfødelse tror de likevel de skal få evig liv. De kan leve sitt liv uten noe forhold til Frelseren. Likevel regner de med å bli frelst. De kan bære på hemmelig hat og misunnelse overfor sin neste. Kan baktale og lyve om ham. De lever i sine kjødelige lyster, gjerrighet, fråtseri osv. -. De later som om de ikke forstår at dette er synd. Det er som om Gud skulle kunne bedras med en utvortes gudstjeneste, og ikke så deres falskhet i liv og levnet. Men Guds dom skal en dag fullbyrdes "i samsvar med sannheten over dem som gjør slikt".

Rom 2, 3

3: Men du, menneske, som dømmer disse som gjør slikt, og selv gjør det samme - mener du at du skal unnfly Guds dom?

Det ordet i grunnteksten som er oversatt her med mene, betyr egentlig: en beregnende konklusjon. Apostelen synes å ville si: Er dette din beregnende konklusjon, at du, nettopp gjennom din nidkjære dømming av andre, selv skal kunne unnfly Guds dom - skal likesom kunne fordreie Guds øyne bort fra deg selv, ved å tale og dømme om andres synder? Dette er nemlig ikke ulikt det falske menneskehjertet. Vi ser hvordan apostelen i v. 17-29 nettopp angriper denne falskheten hos jødene.

Vi kjenner også til at Kristus stadig omtalte deres hykleri og falske hjerter, når han så deres nidkjerhet i utvortes rettferdighet, og i å dømme åpenbare utskielser (se Joh 8: 7-9, Mat 5: 21, 22, 27, 28).

Som tidligere omtalt, støttet jødene sin kjødelige selvsikkerhet på deres posisjon i forhold til andre folkeslag. De var barn av våre åndelige fedre, det var dem som forvaltet loven, omskjærelsen, gudstjenesten, osv. Men det de ikke var seg bevisst, var at i alt dette lå en enda større forpliktelse for dem til å frykte og elske en slik Gud, i samme grad som han hadde gjort dem så mye godt. Og at de i motsatt fall ville falle under en tilsvarende større dom - når så stor en nåde var vist dem. Dette er det da apostelen har i tankene når han fortsetter:

Rom 2, 4

4: Eller forakter du hans rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Vet du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?

Her har vi et ord som burde vekke opp alle mennesker til ettertanke. Hvem kan tolke dybden i disse ordene: Guds rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Her er en hel verden full av Guds velgjerninger og nådebevis, som evighetens lys en gang skal åpenbare. Tenk deg hvordan denne sannheten, som et forferdelig fjell skal falle over den sjelen som aldri lot seg bevege til omvendelse. Godhet er det sinn som bare ønsker å gjøre vel, og bestandig vil tjene mennesker, også ukjente og uverdige. Den godheten retter seg mot, kan være særdeles uverdigg noen som helst form for kjærlighet. Godheten vil nemlig bare gjøre godt, uten hensyn til om den som godheten rettes mot er verdigg eller uverdigg. Guds godhet er den egenskap som gjør at han "lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdigg og urettferdigg" (Mat 5, 45). Guds godhet er det uuttømmelige kildespring, og fra dette flyter stadig alle hans velgjerninger til oss. Tenker vi på jødene, så var det nettopp Guds godhet som gjorde at han først utvalgte dem som sitt eiendomsfolk, åpenbarte seg for dem da de ennå ikke kjente ham, og gav dem det lys som satte dem i en særstilling framfor alle andre folkeslag.

Overbærenhet gjør at en til og med tåler utakknemlighet og mye vondt, uten straks å bli sint. Guds overbærenhet overfor jødene er tydeligg bevist i hans holdning overfor dem, når de stadig brøt hans lover og bud, uten at han straks straffet eller gav dem opp. Istedet ventet han til det var tid for å vise dem hans nåde. Ordet tålmodigg henspeller både på deres utakknemlighet og mange synder, og på hvordan han drøyet med å straffe dem. Ja, i årtusener tålte han dem. Og folkets stadigg, fortsatte syndeligg i denne tiden kunne ikke utslukke hans tålmodigg. Om dette sier Herren selv: "Hele dagen rakte jeg mine hender ut til et ulydigg og gjenstridigg folk". Men det Paulus sier her er ikke bare at Gud har, eller virker med, sin godhet, overbærenhet og tålmodigg. Men at han er rik på disse egenskaper. Han taler om "Guds rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodigg." Dette understreker hvor stor, hvor omfattende og uutslukkelig den godhet, overbærenhet og tålmodigg er, som bor i Guds hjerte. Hans rikdom på disse egenskaper beviser han i sannhet når han, Den Allmechtig, som ikke på noen måte behøver oss små skapninger, likevel strever og arbeider over så

lang tid med oss urettferdige, utakknemlige og gjenstridige menneskebarn. Og det bare for å gjøre oss godt!

Ja, Guds godhet, overbærenhet og tålmodighet er så stor, at menneskets forstand ikke kan fatte det. Det beste bevis på det, er at mange ofte rett og slett fristes til å tvile på om det finnes en Gud som hater synden, fordi de ser hvor lenge han unnlater å straffe menneskenes ondskap. En slik tvil kommer bare av at de ikke er i stand til å fatte Guds overbærenhet og tålmodighet. Men vi burde holde klart for oss at like stor som Gud viser seg i sitt skaperverk, like stor og rik er han også i sin nåde og barmhjertighet. Se opp mot himmelen! Kan du telle stjernene, disse store klodene i universet? Eller kan du måle opp vannet i havene, eller telle dråpene i ei svær elv? Likeså stor som Gud er i sitt skaperverk, likeså stor og rik er han også i sin godhet, overbærenhet og tålmodighet. Det er også grunnen til at han ikke ennå, i sin straffende rettferdighet har tilintetgjort hele verden, som er full av synd og utakknemlighet.

Hva så, når Guds nåde og barmhjertighet er så stor? Skal vi da desto dristigere kunne synde og trosse ham? Må Gud Herren i sin nåde bevare oss fra en slik tanke! Paulus spør: "forakter du hans rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Vet du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?" Bryr du deg ikke om dette? Da forakter du det! Det viser du når du lønner hans godhet med fortsatt å leve i synden, når du i tankeløshet skyver fra deg alt det gode du mottar av Gud, så det ikke får stanse deg opp og drive deg til omvendelse. Hvis Guds godhet og overbærenhet hadde en begrensning, så ville det vel også være en begrenset fare ved å forakte ham -. Men å forakte et guddommelig vesen som er særdeles mild og nådig, det må da få en særdeles grufull ende! Å være under en stor og nådefull Guds mishag, det er fullstendig uutholdelig.

Hva er da Guds egentlige hensikt og alvorlige vilje med å vise oss så stor overbærenhet? Apostelen sier han vil "drive deg til omvendelse". Det Gud har som mål med sin godhet og overbærenhet, er at du omvender deg. Omvendelse: en endring av ditt sinn, at du angrer hvordan du har syndet så mye mot en så nådig Gud. Angrer at du så lenge har foraktet ham, slik at du nå vender deg bort fra dine synder og villfarne veier, søker nåde og forlikelse med ham, og så blir hans for resten av ditt livs dager. Det er dette som er omvendelse. Men hvis nå ikke dette skjer - hva er det da du gjør? Apostelen sier du forakter Gud og hans store godhet, og du forstår ikke -. Ditt sinn er formørket og bedratt. Og dermed, på tross av all din kunnskap om Gud, ser du ikke - når det angår deg selv - at Guds godhet driver deg til omvendelse.